

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Aduersarios, & obtrectatores vt tulerit. cap. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

leuia sint, ob frequentiam tamen, & quoddam rerum familiarum communi ne fastidium, & quo animo tolerata, præcipua cuiusdam virtutis præbet iudicium: ad quæ sese Carolus animo sedatum, pacificumque præbuit semper. Euenit interdum vt ad ipsa sacra obeunda Carolo parato, negligentia ministrorum aliquid deesset; quod ille insigni temporis spatio, in ipso loco sacro, tam quiete, tamque sine vlllo motu expectauit, vt tamquam exemplar patientiæ astantes omnes eum intuerentur. Sed vnum ex familiaribus in primis pertulit plane molestum, odiosum, impotentem; qui nemini parceret, quotiescumque iracundia, vel perturbatione aliqua efferuesceret: qui vel in ipsum Carolum maledictis nesciret abstinere; eidem saepe insigni contumacia contradiceret, atque resisteret. quo quidem vel vnius hominis vitio, singularis Caroli patientia mirifice apud omnes illustrata est; diurnæque fuit multis tum admiratio, tum documēto. At excusabat etiã Carolus, vitioque naturæ insito, magis quam voluntati tribuebat: omnia vero morum grauitate sustentatus, sine aliqua dignitatis imminutione patiebatur.

Aduersarios, & obreptatores vt tulerit.
CAP. XXII.

Plurimos Carolus aduersarios expertus; neque illos tamen suorum studiorum, sanctitatisque imitatores; tantum abest, vt accusandi vniquam, detrahendive studium præ se tulerit; vt si quid vere dici ad eorum excusationem posset, id libenter enuntiaret. cumque interdum eos in se acriter experiretur, quos antea maioribus ornauerat beneficijs, quos equidem plures possem numerare; neque accusabāt, neque beneficiorum mentionem vlllo tempore faciebat, siue maledicto impugnatione; atque adeo telo ipse peteretur; siue ministri violarentur; siue iudicia ecclesiastica disturbarentur. licet aduer-

sarios perturbate agere, omniaque in peiorem partem trahere videret; nihil, quod perspicere possit, indignatione, vel odio mouebatur; modestie, grauitatisque suæ locum tenebat; tranquille rebus suis operam dabat: vt nescio quid homine maius in eo quandoque offerretur intuendum. misericordiam potius turbatis, agitatique animis tribuere cognoscebatur. cuiusque sacris precibus semper staderet eis beneficeret; manifesta quoque opera, si locus daretur, libenter eorum saluti, commodisque consulebat: vsque eo ab omni vlciscendi desiderio aberat. exempla suppeditante narrata superius; ibique latius apparet, quam patienter ac beneuole repetitis officijs, eos placare semper, sanareve studuerit; qui sibi acriter, & inique aduersabantur: quantis incommodis suis eorundem viuorum, mortuorumque salutem curauerit; quid pro ijs ipsis liberandis fecerit; qui in eius vitam coniuerauerant. Sanctissima mansuetudinis exempla in eius elucet scriptis; quibus de aduersarijs loquens, eisve respondens; cū ipse non obscure pertinax, imprudens, superbus, dæmonis etiam arte illusus, furenter ab eis appellaretur; illius imitatione cui se totum addixerat, quæ tantum oporteret ad causæ veritatem demonstrandam, resque factas tuendas, mirifica patientia, modestiaque proferebat. Dum multa publicis dissidijs agitentur; venit ex familiaribus quidam, scriptumque affert loco publico detractū; in quo multa in Carolum erant maledicta: quod vix aspectum Carolus, nullo facto verbo, reiecit vt combureretur. Amicus quidam Roma veniens, Carolo nonnulla narrabat: inter alia, nuper ibi actum de longinqua, grauissimaque legatione ipsi danda: hominem vero magna auctoritatis maximis olim beneficijs à Carolo auctum, & ornatum obstitisse; & eum

Et balbutientem improbasse. cum Carolus placide statim; vere, inquit, locutus est: ut amicus admirans obmutesceret. Eandem moderationem multo facilius in eos seruauit, quibus in eius causis aliqua potestas erat; quidquid ijs statuissent, contra quam vellet, expedire vel iudicaret ecclesie suae: grauius saepe dolebant eius, minime stulti, procuratores; multa querebantur: ipse vero non solum non incendebatur; sed suorum agendi modum potius temperabat. Nunc ad ecclesiae administrationem propius est accedendum.

Singulare quoddam diuini cultus, & humanae salutis studium Carolus insitum sibi semper ostendit; ex quo de medio prosperitatis humanae cursu, ad meliorem statum diuino munere reuocatus est. cumque Tridentini concilij decreto, ne Cardinales quidem excusari vidisset, quin residerent in ecclesijs suis; ideoque in sede sua Mediolanensi perpetuo sibi manendum constituisset; quotidie magis ad commissi gregis commoda, salutaresque progressiones affectus; & incensus; in eo custodiendo; atque omnibus rebus iuuando, mirificam adhibuit attentionem, vigilantiam, ac laborem. Quae in re naturali facultate quadam non medio critereum iuuari concessit Deo: ut quibus in rebus sibi elaborandum constituisset, ijs se rebus penitus, totumque daret. Ita certe se totum ad ecclesiae suae curam retulit; ita ei sese mancipauit; ut eius gratia, & commodo amplissima donauerit; propter eam administrationibus se omnibus exoluerit; ipsum praclarissimum Cardinalatus gradum, si ita oporteret, ob eandem causam dimittere; quod temere non dico, paratus fuerit. in ea denique cura omnia studia, omnes animi, corporisque vires posuerit; & consumpsit; usque ad mortem. Cumque

videret quantum ex praesenti Pastoris ipsius custodia grex ad vberes Domino fructus ferendos, iuuaretur; praesentiam ipsam, residendumque in suis ecclesijs continuum studium summopere semper extulit; ac Episcopis omnibus toto animo persuadere conatus est, qua commendatione, ac cohortatione profecit in multis: qui eius sententiam secuti; vel sese ad ecclesias suas retulerunt; vtilitateque perspecta, gratias egerunt: vel, si residere nollent, munere ipso se abdicarunt. quibus Carolus ex animo gratulari solebat, quod absentiam a grege suam adeo non tulissent; ut pastorale munus potius sibi renunciandum existimarent. at Pontificia quoque auctoritate iuberi, quos opus esse viderat, in primisque suae prouinciae Episcopos curauit; ut ecclesias suas praesentes administrarent. Cardinalem cum esset cohortatus, ut in ecclesia sua resideret; ille vero sese excusasset, quod non magnam ecclesiam habens, eam potius deberet aliena opera, custodiaque administrare; respondit, ne dum multa millia, vel animam solam amplissimi cuiusvis Antistitis praesenti custodia dignam. Cum Subalpinæ regionis ecclesias visitandas audisset sibi destinari; omni ratione onus a se auertit, ecclesiae suae necessitates excusans. at non eodem modo, de prouinciae Mediolanensis ecclesijs; quae ob coniunctam metropolis administrationem, iusque metropolitani in eas, ad eius curam aliquo modo, pertinebant. In Heluetios sibi, Rhetosque eundem, ac tantopere de eorum salute, ut narratum est, ideo sibi laborandum putauit; ne mala eorum propinqua possent ad ecclesiam suam peruenire. De cetero absentiam ab ecclesia sua diligenter vitauit. ne ipsa quidem de iurisdictione ecclesiastica controuersae, poterunt eum a grege suo paulum auellere.

Ecclesie
sue coram
custodiendae,
ac iuuandae
animum
cura.
GA. XXIII.

in
-ndad
-sibit
-sibit
-sibit